

Tsunami lacrimògen

La història. Tailàndia, Nadal 2004. Henry i Maria, amb els seus tres fills, Lucas, Thomas i Simon, arriben a una paradisiàca platja per passar les vacances nadalenques lluny de Tokio, però un tsunami devastador converteix l'edèn en infern d'aigua, fang i mort.

La pel·lícula. Ho he comentat crònica sí i altra igual: toquem fusta quan la primera imatge de la pel·lícula és aquesta frase terrible: basada en fets reals. Juan Antonio Bayona (Barcelona, 1975) es marca un do de pit pel que fa al subgènere de catàstrofes, fins ara en poder de l'Spielberg i cia. *Lo imposible* il·lustra el relat amb que Maria Belón, la mare autèntica del drama, airejava per ràdio la seva odissea familiar a Tailàndia. Amb més sentit del gol que Mesi, el Bayona ens destil·la un maremàgnum efectista al voltant d'una situació tràgica. I ho administra en petites dosis, gota a gota, malgrat la magnitud del tsunami, per excitar el lacrimals del públic a bots i barrals. Que la sala acabi inundada amb tones d'aigua real i virtual. Superat el tràngol de presentar "una història real", la pel·li es queda en el que és: un TV-movie inflat. Tampoc el guió de Sergio G. Sánchez no dona per a subtileses. Exemple: quan el fill Lucas busca el pare i els germans, la càmera juga a la puta i la ramoneta que ni el Duran Lleida supera. És a dir, que

si Lucas entra en per un costat, el pare Henry (Ewan McGregor empastifat de fang i sang al llarg de la pel·lícula) en surt per l'altre, i ¿què dir de la mare Maria prostrada en un llit del tercer món que de cop desapareix? He vist aquest melodrama sobre la maduresa i la fragilitat humana al Teatre Principal, per comprovar la posada tecnològica al dia (alta definició visual i sonora) d'un cinema clàssic. I n'he sortit satisfet. Al centre de la ciutat, plantant cara als multicinemes de

Lo imposible

Director: Juan A. Bayona.
Intèrprets: Naomi Watts,
Ewan McGregor. Espanya,
2012. 107'. JC Alpicat,
Lauren Lleida, Principal
Lleida, Urgell Mollerussa.

barriada i perifèrics, el Principal, geni i figura.

La imatge. Lucas, el fill gran, tot apuntant els noms i cognoms de les persones desaparegudes per retrobar-les amb els familiars.

La frase. "Etic morta?", inquireix la Maria al seu marit. És, comptat i gens debatut, allò que el 26 de novembre, quan es desvetllà Artur Mas, preguntat a la seva muller Helena: ¿encara galleja l'independentisme?

La recomanació. Reservat per a cinèfils impressionables.